

Kéretlen...

Ide, ahol élek,
csak egy lélekharang
hangja ér el...
Kéretlen, szomorú vendég.
Ahogy a kert virág-ösvényén
átreszketve elér,
megállok mindig:
vajon kiért szól?
Kit kísér?

Teszek néhány lépést
a fehér-selymes
koporsó után,
arcukat keresem azoknak,
kik kísérik.

Jó, hogy nem hallom
az alázuhanó föld
dübörgését, mikor mintha
bentről dobolnának...

Ide, ahol élek,
csak egy lélekharang
szava ér el...
Messze a misére,
ünnepre hívó,
déli imára szólító
harangok.

Hangjuk valahol
fölöttem kószál,
hallhatatlan,
nem ér le fáim közé;

csak a közeli temető
lélekharangjának hangja
toporog itt körülöttem
meg-megrázva a
szikrázó virágszirmokat.
Talán értik...

Ember vagy Isten

Szersén Gyulának

Elbitangolt barátságok után járok –
szomorú, tövises bokrokkal övezett út;
néha fölöttem megcsillan-villan a Nap,
ahogy a szél szétnyitja előtte az ágakat.

Mintha a bokrok között járna valaki –
jó lenne hinni, hogy igaz, s elém ér majd,
sorolni kezdi mindazt, amit odahagyunk
hálátlan és/vagy kevélyen, s most szegényedve...

Elbitangolt barátságok – elég-e az út...?
S aki most itt jó mellettem, sejtelmesen,
– a lába alatt reccsenő ágakat hallom –
megvárja-e a végsőt: csak a szégyene marad...?

Köröttünk színes, küldönc madarak röpködnek –
énekük átmettszi elvesző sóhajainkat;
észre sem vesszük: virágok közé érünk,
valaki megfogja kezünk – ember vagy Isten...

2013. június 30.

Bálint Ferenc